

(0138)

LA CAMPANA DE GRACIA

DONARÁ AL MENOS UNA BATALLADA CADA SENMANA

ANTONI LÓPEZ, EDITOR
(Antiga casa I. López Bernagosi)

AQUEST NÚMERO 10 CÉNTIMS PER TOT ESPANYA
NÚMEROS ATRASSATS: DOBLE PREU

ADMINISTRACIÓ Y REDACCIÓ: LLIBRERIA ESPANYOLA, RAMBLA DEL MITJ, NÚM. 20, BOTIGA
BARCELONA

PREUS DE SUSCRIPCIÓ:
Fora de Barcelona cada trimestre ESPANYA, pessetas 1'50.—EXTRANGER, 2'50.

L' estiu del rector

—Es alló que diuen: ¡S' ha de patir!

No hi haurà més remey. Si Espanya vol sortir del camp d'esberginias (berenjenal) en que l'han ficada las circumstancias; si de debó estima la pau y aspira á que per tot arreu tornin á brotar aquells germenes de prosperidad que tan famosos sigueren en els bons temps del canovisme, cal que immediatament, demá si no pot ser avuy, s'entregui el poder al bloc de las esquerras y 's dongui una cartera qualsevol al senyor Gasset.

Ab quina frenética impaciencia trucan aquests bons senyors, especialment l'amo del Imparcial, á la porta per ahont surten las ordres que cambian las situacions y entran las llistas dels nous ministeris! Ja sabem que, com deya el poeta Zorilla,

la política no tiene corazón, fe ni vergüenza,

pero confessém, caballeros, que una campaña tan impudicamente descarada com la que avuy está realitzant el conglomerat del trust rotatiu pera aterrar al Govern y poguer parar taula sobre las sevas ruinas, potser no s'ha vist may.

Armas de combat? Ja no 's trian ni s'esculleixen. Hi ha que assaltar la torre forta del pressupost, y pera alcansar aquest fi, totas las armas y tots els procediments semblan licits.

Creuhen que combatent la ley del terrorisme han de posar en perill la existencia del Govern?... A combatre la 's dedican, jells, autors de lleys tant ó més odiosas que aquesta!

Sospitan que la Solidaritat es un obstacle pera que l'carro de las sevas ambicions pugui marxar ab la velocitat desitjada?... Foch y injurias contra aquest hermós moviment que no 'l' deixa arribar á la menjadora!

Ha tornat á sortir, corretgit, augmentat y agravat el vocabulari efectista dels moments solemnes. La desintegración de la patria, el separatismo, la región ingrata; frases calumniosas y buydas de sentit, pero de gran alcans en la llyuta per la cartera. Ja ho saben els directores del bloc que aixó que en judici de Catalunya propalan es mentida; prou els consta que aquí no hi ha separatisme ni desitj de desintegrar la patria, pero no hi fa res. Aixó produheix efecte? Aixó pot fer caure la situació?... Donchs hi ha que usarho, hi ha que dirho y repetirho en tots els llochs y en lletres ben negras y ben grossas... El separatismo... El egoismo de un pueblo... La desintegración de la patria...

En un discurs últimament pronunciat á Alicante, en Gasset, per centésima vegada, ha tingut l'honor de assegurar que si Cuba 's va perdre sigué solzament per culpa dels catalans, que amparats pel aranzel, explotaven despiadadament aquella rica colonia. Deixant de banda la patriótica oportunitat de la acusació, jcom si 'ls aranzels llavors vigents haguessin sigut confeccionats pel us exclusiu de Catalunya! Com si totas las regions espanyolas no s'haguessin servit d'aquells mateixos aranzels pera las sevas relacions ab la terra cubana!...

Perdónals, Espanya, que no saben lo que 's diuhen!

No ho han observat? Com en l' ayre en vigilies de tempesta, en la nostra atmosfera social sembla també sentirse avuy certa opressió, cert malestar, una á manera de tensió polítich-nerviosa, que no se sab qué la pruduheix ni cóm deurá al fi resoldre's.

Remors, suposicions... Se diu, se murmura... Allá al lluny, sense poderse dir cap ahont, sembla com si se sentís un soroll desconegut...

Es un tro?... Es un automòvil tripulat per gent alegre? Esperém. Tal vegada no es res. Potser no passa de ser una senzilla ilusió acústica.

PFP-PAP

MAGÍ PONS

Els disolvents

EA un tópic que ja no corria de tant gastat el d'anomenar disolvents als partits y als homes d'ideal democrátich, renovador, que necessitan efectivament disoldre institucions políticas y socials pera ferne de noves. Ara els disolvents, no més que de las institucions y dels partits de la política son els que hi están ficats. A la sessió del Congrés, el divendres de la senmana passada, hi van treballar tots ells. Sembla una sessió del club dels suicidas. Els suposats liberals de la monarquia están cansats de tanta legislatura; volen que 'l' govern tanqui el Congrés ahont s'hi ofegan de calor. En aixó son conseqüents, perquè 'l' partit liberal monárquich tenia el sistema de governar ab las Corts tancadas; els seus governs han estat governs del cerrojazo, aficionats á pendre la fresca, y á ferla pendre als diputats.

Donchs vetaquí que una pretensió tan senzilla com la de tenir vagas pera anarsen á la montanya ó á vorá mar, se complica sopradament, y el paisatge pacífich s'ennuyola y 's remou ab vents precursors de tempestats.

Els solidaris, uns quants solidaris han tornat á la sala de sessions; y el Sr. Moret parla pera que 's sospengui la discussió del projecte de reforma de l'Administració Local. Ja no es el Sr. Moret de las combinacions y de las complicacions ab el Sr. Maura, el governant de demá que 's prepara el seu torn. Se 'n torna enera y anuncia perills que no havia sospitat avans. Ara ja li sembla que 'l' poble no está preparat pera l' ofici de regidor, tal com li encomana la ley projectada, y li sembla verdaderamente temerario acordar nada que se parezca á ponerlo en práctica y á tratar de realitzar. Y si venen á corre-cuyta las eleccions municipals, ja retrassadas, ¿qui guanyará? —se pregunta tot anguniós el Sr. Moret—cuando

con la ignorancia y con la falta de preparación del pueblo y de los partidos gubernamentales, acostumbrados á vivir de la influencia del gobierno, y que ya no la puedan tener, yo os pregunto aunque sea repetición ¿con quién venceréis y con qué fuerzas contáis? Vosotros y nosotros, porque hablo de los partidos gubernamentales... Y l'home segueix el plan, suposant que las ventatjas de la ley nova serán pera 'ls organists: primer els partits reaccionaris y els avansats, després la gent manada pel clero, y darre-rament la organizació catalana, la Solidaritat, que suposa vermelloso, no de República sino de vestiduras de alguna dignidad eclesiástica, ó bé vindrá gent nova.

El Sr. Maura fou el triomfador de la jornada. Ell es més liberal, més constitucional que 'ls liberals y els constitucionals d'ofici, que volían reformar els Ajuntaments ab unas quantas bases votadas per las Corts, mentres ell els presenta tot el plan pera que 'l' discuteixin «hasta la ortografía del último artículo.» Ell fa obra conservadora, ell vol «asentar el poder público sobre la sociedad entera, toda entera y no sobre una mesnada de profesionales encaramados en los gobiernos civiles y enroscados en las falsedades electorales. (Grandes aplausos.) Llamamos á la nación entera, á toda la nación como ella sea, y no queremos fabricar una nación con las leyes, para falsificar la soberanía nacional. (Grandes aplausos.)»

El Sr. Moret replica que ell no reformava més que la vida municipal, y que ara 's troban ab una «cosa gravísima» qu'és la organizació de las diputaciones provinciales, y ab «otra cosa que brota» qu'és la «fuerza regional» no definida á la Constitució «que puede ser la perturbación de la unidad política de España, la perturbación más profunda del sistema constitucional.»

Ab aqueixa preparació 's posá á enrahonar en Carner. Ab molta justesa, ab dura justesa mostrá la disolució dels dos partits del régim monárquich, confessada per un dels capítostos, no negada per l'altre. Ab tota la forsa de la lògica feu present al Sr. Moret qu'és indigne d'acceptar la comanda de constituir un govern el cap d'un partit convenut de que no porta representació del poble... Després, enlluhernat pels mirallets del Sr. Maura, en Carner va donar per bó lo qu'és fals, demanant la promulgació prompte del projecte que 's discuteix «porque urge extraordinariamente que se acabe el divorcio entre la representación oficial y la representación real del país.»

No, no s'ha de caure al parany del «bloque de las izquierdas» pactant ab la gent de la ley de Jurisdicciones y de la repressió policiaca. Pero tampoch s'ha de caure al parany de la «ley de sinceridad» del Sr. Maura. En Carner la vol desseguida, sense creurehi. Aixís, diu, se desenganyarán els solidaris que esperan trobar la solució del problema regional á la Ley d'Administració Local. Ja no se 'n recorda el bon Carner dels meetings pel Sufragi Universal, y contra aqueixa ley d'en Maura? Tot just fa tres mesos.

Torném al equívoc, que cada vegada ho es menos, de la significació anti-democrática de la Solidaritat Catalana. Las massas rurals que la proclaman no varen respondre ab molt entusiasme á las invitaciones pera defensar la igualdad del vot, que la Rey del Sr. Maura vulnera. Volen Solidaritat Catalana, y res més. Son catalans, y prou; com 's tots els catalans fossim ángels. D'aixó se 'n prevalen els reaccionaris catalans, que imposaren á l'assemblea del Orfeo la tornada dels diputats á las Corts pera conseguir l'abolició de la ley borda (sabent que no será sense substitució) y la constitució autonómica de Catalunya, que acceptan ja degenerada per la intrusió del vot corporatiu, vot misonesta per naturalesa, y vot d'iniquitat perque será doble ó plural pera certas personas de bona posició.

No, bon Carner; ni en Maura crida á la «nación entera» ni la Liga Regionalista cridará á tot Catalunya, ni té 'l dret de parlar en nom de tot Catalunya. Anarlosi hi darrera es practicar al invrés el precepte evangélich: «que la izquierda no sáiga lo que fa la dreta.» Y el mantenir equívocs en nom de la democracia es també fer de disolvent, de la familia democrática.

L'home val lo que sab, pero no val més el qui sab més, sinó el qui sab millor. Aquell podrá tenir major número d'ideas, pero aquest el tindrà major d'ideas bonas, y aquestas valen més que aquéllas. Per aixó s'ha dit que hi ha burros carregats de lletres.—M. de Jovellanos.

Davant el patíbol

EXPOSICIÓN AL REI D'ESPAÑA

SENYOR:

Hi ha, entre les terres regides per V. M., una regió on, pera vergonya dels humans, el crim ha pres formes de mai somniada brutalitat. Aquí teniu, Senyor, aquesta Barcelona, aquesta ciutat que és pera vós un motiu legitim d'orgull, ciutat florida en creixença i ufania meravelloses, entre'l soroll de les tasques vives d'obradors i fábriques i l'irradiació d'un pensament i d'una poesia ja gloriosos. En l'ombra d'aquesta gran urb, com un corc en l'interior d'una bella fruita, s'amaguen els sinistres desconeguts, al descuit d'un bon dia, a l'atzar dels carrers bullents de vida, deixen l'enginy de mort destinat a ferir l'anònim passant, en l'incertitud de les gentedes, en l'indiferencia atros del qui no esculleix la victima perquè l'odís que sent l'impuls, en bloc, contra la vida mateixa, contra l'home mateix, contra la més alta de les creacions humanes, la ciutat. Aqueix urbicida, que sab bé que la seva arma,

encara que falli, ferirà sempre'l pit de la ciutat contra qui l'endrega, és encara una ombra escapada a la persecució de tota justícia, com si nosaltres estessim sotmesos a l'odi d'una potencia inmaterial, inasequible als nostres medis.

Doncs vet aquí que, ben aviat, la més grossa de les venjances legals va a exercir-se, a Barcelona, horriblement, contra tres persones, acusades d'haver comesos alguns d'aquets delictes. El suplicant que os parla, Senyor, va tenir l'honra, quan va esser vist aquet procés, d'atxecar la veu, per un manament imperatiu de la conciencia, fent remarcar la possibilitat d'un error judicial horrible. Una coacció poderosíssima pesa sobre'l Jurat. Per un vent, la menaga de sostreure-li la conciencia de tals causes, si'l veredicté era benèvol; per altre, el pes d'una opinió popular inducta i passionadíssima, que demanava víctimes pera immolar-les a la societat agraviada; per altre, la redacció de les preguntes del veredicté, en forma imprecisa, nescuda segurament de la deficiencia de llum, que no permetia concretar un per un els fets amb el relleu que és de rigor pera sometre-ls a la deliberació del Jurat; per altre, en fi, just és dir-ho, la desproporció manifesta entre l'iracundia de les tres acusacions i la pobresa d'una defensa tímida, encongada, aclaparada per l'hostilitat de l'aire mateix on sonava, tremolosament.

En quant a la dona condemnada, una manifestació irregularitat jurídica ha de notar-se, Senyor. L'argument més fort contra ella fou un testimoni aportat després de finalida la prova testifical, i contra'l qual no's va permetre debat contradictori. Testimoni únic ademés, i per tant nul en bona doctrina, testimoni ocasionat a error, a possible malvolença, ja que's tracta d'una suposada reconeixença de la condemnada com a la mateixa dona vista pocs moments abans de l'explosió, a l'atzar d'un carrer; reconeixença, en suma, que ni tant sols va esser feta en la formalitat usual de la roda de presos.

Ara mateix fa uns dies, Senyor, que la vilesa d'una bomba arrencava una vida, en ple cor de Barcelona, al passar d'una festa civica. El monstre, doncs, está encara, malhauradament, en llibertat! Jo no vull pensar que'l suplici dels condemnats d'avuy, suposats terroristes, sia medi ó instrument d'exemplaritat pera ls evidents terroristes que vaguen en l'igcònit dels nostres carrers, i que en l'ombra de caus desconeguts treballen l'eina destinada a l'obra vil dels assessinats futurs... Si durant el temps en que la vida d'aquets reus está pendent d'un fil, cap bomba hagués esclatat a Barcelona, l'opinió hauria dit: «Es clar! Ara no hi ha bombes, perquè no's vol exaltar més al poble, a fi de que no's matin.» Avui que, per desgracia, n'han esclatades, la mateixa opinió aixecava'l crid: «Es clar! Se tracta d'influir sobre'l Suprem, i salvar, per coacció, aquestes vides!» —Es d'evidencia que l'explosió de cada bomba afegeix un foc nou a la flama de l'odi popular contra'ls condemnats. Com, doncs, els condemnats, si estés en llur mà, indirectament, la colocació de les bombes, accentuarien encara contra si mateixos aquesta passió pública que'ls porta al cadafalc?

I si aquets miserables coneguessen veritablement el terrible secret de les infames agressions, ¿quina consideració humana segellaria ja llurs boques, i els faria callar encara, quan la revelació podria representar, pera ells, tal volta, la vida?

Es costum generalment admesa que'ls indults de mort sien concedits en aquets dos casos: quan el delicté no revest una absoluta i definitiva odiositat; o quan la prova no revest una absoluta i definitiva evidencia. El cas Rull no cau, plenament, en la darrera d'aquestes categories? Es, doncs, un cas clàssic de concessió d'indult, i jo no dubto que'l poder executiu, en la seva clarividencia, aixís ho comprendrà, i aconsellará a V. M. lo que ja segurament vós, Senyor, teniu dispost en els secrets designis del cor.

El qui suscriu, Senyor, entusiasta de la lliure institució del Jurat, no demana avui al poder suprem altra cosa que la possibilitat d'una futura justificació en la contingencia horripilant d'un error juridic. Acata la sentència dictada, inclina respectuosament el cap davant la paraula del poder judicial, ja que no li és possible doblegar a convicció la propia conciencia. Però té l'alta honra d'acudir a V. M., en l'esperança de que bé voldrà fer-hi mercè d'aquestes vides.

Senyor: se os ha dit milers de vegades: no teniu, entre'ls vostres poders, més alta gloria que la potencia d'aquet perdó. Quan la vostra real mà signa la lletra d'indult, aleshores, Majestat, aleshores sou verament divi, perquè feu acte de Déu. Exerceiu aleshores, divinement, la Resurrecció. Nosaltres, pobres mortals sobre qui passarà l'istoria sense guardar la recordança dels nostres noms, sentim, desde l'oblit de la nostra existencia, l'enveja suprema d'aquet poder, que os permet tocar a les coses infinites, i dispondre del més enllà.

En el pinacle de les justicies humanes, els homes han volgut colocar, com a suprema justícia precisament, la Pietat, la Gracia. La gracia, doncs, és sempre justícia; però mai podrà dir-se d'ella com en aquesta ocasió, quan será permès a la vostra iniciativa, lliure de tota passió baixa, de tota influencia terrenal extranya al dret, rectificar am la bellesa del vostre gest la possibilitat engunyosa d'una equivocació horrible. Penseu que la pena de mort, irremediable, definitiva, fatal, cauria en aquet cas, no sobre l'evidencia d'una culpa, sinó sobre la seva suposició vehement i apassionada, segellant una culpabilitat probable am la sanció d'una penalitat irreparable.

Veieu, Senyor: al nostre entorn l'estiu floreix en l'esplendor de la seva més forta vitalitat; la vida és bella, alegre, desitjable. Quina angossa'l pensament de deixar-la avuy, de que la trompa fatal soni, sobtada, per nosaltres, desde'l fons del bosc de la mort! Sobre la nostra Espanya'l cel de mig-dia extén el velari blau i lluminós de la seva gloria. Ni la taca d'un nívol. — I és ara, és ara, que dins un pati ombrivol de presó, a un arrabal de ciutat cultíssima i noble, tres vides humanes (entre elles la d'una dona, la d'una vella, la d'una mare, gran Déu!) seran sacrificades sota'l sol, una bella matinada estival, sobre un instrument odiós de suplici, per mà d'un home vil! Oh repugnancia incomparable de la visió!

Senyor: el qui suscriu; pel calfred irresistible de aqueix moment proxím; per l'expectativa de la nit odiosa proxima a arribar pera aquets desgraciats, nit odiosa, en que tots els súbdits de V. M. dignes d'anomenar-se ciutadans sentirán en el cor, com vós mateix, Senyor, una part en aquell batec d'engunia; per lo més car i lo més pur de les afeccions humanes, per l'esposa en qui'ns somriu l'amor, pels fills en qui ja'l

futur ens somriu, per la bellesa de l'art, per la gloria del pensament, per la grandesa de la patria, per l'idea de divinitat, per l'emoció vibrant de les llágrimes que en aquet moment humitegen els meus ulls, per l'obsessió de les ombres d'aquets malhaurats, que sobtarien el nostre somni més enllà de la mort, jo os imploro, Senyor, aquet suprem perdó.

Temps a venir, en un allunyament gloriós de centurries, el vostre nom será'l nom d'una época i d'un fragment d'humanitat. Jo os imploro, doncs, també, per l'esperança d'aquet nom futur, al qual vós hauréu unit el record d'aquesta bella acció eterna en la grandesa de la seva bondat i de la seva hermosura, ressonant més enllà de les pobres accions permeses a nosaltres, homes de mortalitat.

Així jo, humil ciutadà, prego a V. M., Rei d'Espanya, la triple gracia de la vida d'en Joan Rull i Queraltó, de n'Armengol Rull i Queraltó, de na Maria Queraltó i Gatell.

Senyor,

Als R. P. de V. M.

Gabriel Alomar

I ara, pera la prempsa de Barcelona, res més que dues línies. Jo os suplico també, germans en periodisme, l'almoína d'una paraula, d'una glosa, d'un comentari. No feu al meu entorn un gran silenci de mort. Aculliu amb amor la meua demanda pietosa o rebutgeu-la irats, que sempre valdrá més que si la deixeu caure glacialment en l'indiferencia. Uniu-vos a mi fraternalment, o pronuncieu francament la vostra paraula de damnacó. Teniu, com jo mateix, el coratge de la propia conciencia. Se os ha encomanat la direcció de l'ànima del poble; no l'acomodament servil a l'impuls que ell os comunica. Exerceiu, doncs, la vostra alta i sacerdotal missió.

Si Barcelona estés a punt de presenciar l'execució d'un sol reu, culpable provat, convicte i confes d'un horrible delicté vulgar, tots vosaltres cridaríeu pera evitar a la ciutat l'espectacle imminent. ¿I no ho fareu ara, companys, ara que's tracta de la triple execució de tres persones per un delicté de cap manera evident, i del qual no són convictes ni confesses?

Recordeu que en el bell drama Les mauvais bergers, d'Octave Mirbeau, hi ha un personatge, el protagonista, anomenat Jean Roule; i aquet personatge conta que, arribat a Espanya en l'atzar de la seva pelegrinació, fou condemnat sense proves, a Barcelona... (Acte I, Escena IX.)

G. A.

La porta pels nassos

ODRÁ ser que l'ex-emperador del Paralelo vaji á América, donchs l'home es testarut de debó y quan una idea se li ha ficat al cap, pera realitzarla, encare que sigui contra la opinió de mitj món, no 's para en barras. Pero si acás hi va y 'ls negocis no li resultan allí tan bonichs com ell s'imagina, no será pas perque qui pot y té autoritat per ferho no li hagi posat de relleu la inoportunitat del viatge.

En un diari de Buenos Aires acabat d'arribar, llegim, sobre aquest assumpto, una carta del president de la Liga Republicana, don Carlos Malagariga, dirigida al Sr. Lerroux, de la qual aném á reproduhirne els párrafos més sustanciosos, á fi de que 'ls nostres lectors vejin que no todo el monte es orégano ni es fácil que de l'Argentina vinguin may més partidas de 28,000 duros pera que aquí siguin gastats per algú como le dé la gana. Atenció, que la cosa val la pena.

La carta, com hem dit, va dirigida á don Alejandro y comensa d'aquesta manera:

«La ignorancia en que estoy de su actual residencia y la naturaleza del asunto objeto de esta carta, me mueven á publicarla con la esperanza de que así llegará con más seguridad á su poder, ó esta misma carta ó noticia de su contenido. Porque hay cierta urgencia en que esto suceda y así se ahorre usted la gran equivocación en que incurriría viniendo á América—por lo menos á la única sección del continente donde se han organizado los republicanos—y viniendo con el designio declarado de ganar á éstos para el partido radical que usted ha organizado...»

«La Liga Republicana de la Argentina se fundó y vive como expresión del anhelo que sentimos por ver unidos á los republicanos de la Península; por esto, no nació hasta que la Unión fué proclamada con un jefe, un procedimiento y un objetivo, claro y preciso.»

«Aun después de que nos convenciéramos que ahí ha fracasado la Unión, nosotros persistiríamos en proclamar su conveniencia y en abominar del sajo atrás que importaría la vuelta al antiguo sistema. A cuyo efecto hemos proclamado la necesidad de adoptar un programa único y aun hemos esbozado sus lineamientos generales.»

«Así entendemos predicar con el ejemplo: federales, socialistas, unitarios, centralistas, orgánicos, solidarios, zorrillistas, son palabras ya para nosotros «sin sentido presente»: indican de dónde venimos, pero no á dónde vamos ó á dónde queremos que vayán todos los correligionarios: á la República por la revolución, con la Unión cimentada en el programa común y en la organización también común y única.»

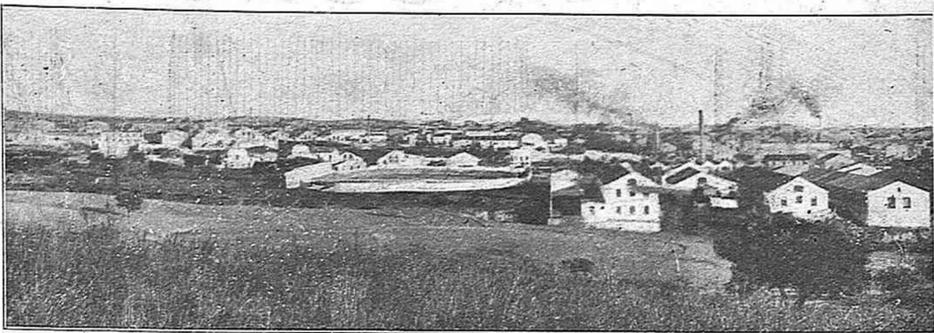
«Por esto no nos hemos entusiasmado con el flamante partido radical que está usted formando.»

«Empezando por el nombre, que nos ha parecido algo «siglo XIX», sobre todo á los que —somos antes que todo socialistas.»

«En segundo lugar, si en la Península podría discutirse el punto, aquí en América tenemos el caso resuelto hace tiempo.»

«Podría haber conveniencia en la formación de

Festa Major de Tarrassa

Esplèndids de debó han resultat els festeigs celebrats enguany en aquesta industriosa ciutat, ab motiu de la Festa Major.

Entre altres actes de veritable importància cal consignar algunes solemnitats que donan fé de vida plena a un poble. Aquests actes son: el *Certamen Literari*, que va tenir lloch en el Teatre Principal; la inauguració de *La Tómbola* a benefici de la Casa de Caritat; la exposició artística *Torrass*; el descobriment de la làpida als héroes de la Independència, Sagrera, Vinyals y Viver; el Concurs Hipich, que resultà lluhidíssim; el Repartiment de premis, hermosa festa de cultura celebrada també en el Teatre Principal; y la obertura de la Exposició d' Art Industrial, qu' es sens dupte la nota més trascendental dels citats festeigs. Dita Exposició ha sigut oberta en el local de la Escola Industrial, y las numerosas instalaciones, convenientment repartidas entre 'ls magnífichs salons y el gran vestibul de la part baixa, cridan l' atenció per la varietat, la riquesa y el bon gust dels productes presentats pels industriosos tarrassenchs.

Es una esplendorosa manifestació del treball de un gran centre fabril, que val la pena de admirarse, que honra a Tarrassa y de la que Catalunya entera se n' ha de sentir enorgullida.

un partido radical si hubiera en el republicanism una fuerte corriente conservadora; pero ¡si todos los republicanos de aquí y de ahí, sobre todo los de acá, somos radicales por lo menos y todos somos revolucionarios!

»Que en Barcelona, a raíz de proclamarse Sol y Ortega conservador dentro y fuera del republicanism, usted se haya afirmado radical, es decir, no conservador, cosa es explicable, pero de la cual no pueden sacarse consecuencias generales. Por esto en la Coruña, aquellos republicanos que son todos muy avanzados, se han negado a entrar en el partido radical que usted acaudilla y que por lo tanto sigue siendo un partido local, exclusivamente barcelonés.

»Hay en América republicanos conservadores? No lo creo: por lo menos la Liga que yo presido es, desde su fundación, eminentemente revolucionaria, en cuanto al procedimiento, como usted sabe.

»Y aunque los hubiera, ¿valdrían la pena de que usted cruzara el Atlántico para fundar en contraposición de ese hipotético grupo conservador (por precisión microscópico) un partido radical?

»Viniera usted como le esperáramos años antes, como propagandista de la idea republicana y exponente cierto del grado de intensidad que nuestra política ha alcanzado, conquistando para nuestra causa más a los americanos que a los españoles, de antemano conquistados; viniera a defender los grandes ideales modernos y a mostrar cómo nuestra República será social y será civil y será un hondo remover de almas y de bienes, y entonces nosotros mismos que lo esperáramos con tanto afán hubiéramos sido arrollados por la masa total española que le hubiera dado prestigio, aureola, todo lo que necesitara para volver a España como Bonaparte regresando a París después de la guerra de Egipto.

»Para que los republicanos de América le demos las masas, los hombres y los recursos que necesita su partido radical, no venga usted.

»Fuera nacional ese partido—no simplemente barcelonés—y le diríamos lo mismo.

»Hemos resuelto no dar armas a la división de lo que queremos ver unido. Esto lo sabe usted perfectamente, puesto que no por compadrazgos ó amistades, ni por arrestos de inoportuna caballerosidad, ni por otro motivo que el de «negar armas a los que atacándole a usted querían dividir al partido», resolvimos, en el Comité Central primero, en el Consejo General de Marzo, luego, que el asunto de los fondos remitidos a usted por la Liga era un asunto de ésta.....

»Es el mismo criterio el que nos mueve hoy a desear que en las circunstancias actuales, en plena labor de formación de un partido que no puede ser más que una disidencia, no venga usted a América

—por lo menos a la Argentina—donde su acción hoy no podría ser tampoco más que de disidencia.»

Com haurá vist el lector, no es possible tancar la porta a un home en forma més correcta y delicada.

Després de llegir aquestes ratllas, sortidas d' un ser lleal y trassadas per una má noble y sincera, ¿pot anar don Alejandro a l' Argentina?

¡No!
Donchs... ja veurán vostés com, a pesar de tot, l' home hi va.

ILLUNS, al passeig de la Castellana, de Madrid, va inaugurarse el monument erigit per subscripció pública al gran orador Emili Castelar.

Nosaltres, que havíam sigut amichs seus y que en els últims temps haguérem de separar-nosen per fondas discrepàncies polítiques, estém en millor situació que ningú pera aplaudir l' acte de justícia que Espanya realisa avuy al perpetuar en una hermosa página de pedra y bronz la memoria del gegant de la tribuna parlamentaria.

Lluitador incansable, guía y mentor de las multitudes, a las quals ensenyá el camí que porta a la conquista del dret, el seu error consistí en donar per acabada l' obra de la democratisació d' Espanya, quan tant y tant quedava encare per fer pera dur-la a felis terme.

Fou en Castelar un general que, enlluhernat ab las victorias conseguidas, declaró terminada la campaña y llicenciá al seu exercit, deixantlo orfe de direcció, sense saber veure que si era cert que la llibertat havia obtingut algunes ventatjas, bon xich faltávali encare al poble que lluytar pera quedar amo del camp.

Aixó, que un día l' Historia aquilatará, potser ab més imparcialitat que nosaltres, no entela els mérits del insigne orador ni ha de impedir que LA CAMPANA saludí ab goig la inauguració del seu monument. Se 'l mereixia.

Seguim sumant.
Per 1,533 vots de majoria ha sigut elegit diputat

provincial pel districte de Balaguer el candidat solidari senyor Viladot.

Dediquém la noticia a aquests papanatas que rodan per aquí, pregonant que la Solidaritat es morta. ¡Un mort que en unas eleccions sense trascendencia alcanza 1,533 sufragis de majoria!... No son mals funerals.

La pelegrinació espanyola que últimament va anar a Roma, entregá al pobre papa la friolera de deu mil duros.

Vaja, que si, després d' aquest regalet, encare el pare sant continúa dormint a la palla, será ben bé perque vol.

Ab deu mil duros ¿no 'ls sembla que n' hi ha més que suficient pera comprarse un bon llit ab tres matallassos y un sumier dels millors?

Perque a Reus el día de la festa major varen dispararse alguns fochs artificials, *El Progreso* s' indigna y ab cocodrilesca tristesa exclama:

«¡Y pensar que ab lo que costa la *tronada* disparada a la plassa de la Constitució s' hauria pogut pagar un bon dinar als assilats de la Casa de Caritat!»

Escolti, senyor Jeremias; y ab la vistosa colecció de fuegos artificiales—aixís ho deya el programa— que la nit del festival a benefici de D. Alejandro va cremarse a la *Casa del Pueblo*, ¿no n' hi hauria hagut també prou pera pagar un altre dinar als assilats del Hospici d' aquí?

Hi ha que recordarse d' alló del ull, mestre. Avans de dir que l' altre hi té una palla, la més elemental prudencia obliga a mirar ab gran cautela si en el nostre hi portém una viga.

Toch de dol.
Ha mort a Pamplona el popular periodista republicá D. Bassili Lacort, director de *El Porvenir Navarro*.

Rodejat per tot arreu d' adversaris polítichs que no li concediren ni un moment de treva, batallá en aquell centre del tradicionalisme ab un valor y una serenitat que sóls posseheixen els grans lluytadors.

Al naixe la Solidaritat, en Lacort, esperit despert y polítich d' amplias miras, compregué desseguida la trascendencia d' aquell moviment, y més d' una vegada procurá alentarlo ab la seva ploma honrada y vigorosa.

Descansi en pau el noble correligionari y valent escriptor!

Llegeixo en un telegrama del Marroch:
«Muley-Hafid guanya terreno.»
No ho dupto, pero ¿y qué?
El terreno d' allá no es com el del Ensanche, que s' ven a quatre y a cinch duros el pam.

Diuen qu' en Tressols se n' va a Madrid a seguir una pista de altura: la pista d' una delegació de policia ab molt més sou del que disfruta avuy.

Felicitem a la *Real Academia Española*, que podrá oferir el primer silló vacant al ilustre escriptor *Vinagre*, autor d' una fosforescent *Memoria* sobre 'l terrorisme barceloní.

Qui fa obras tan *luminosas* no pot menos de formar part d' una Corporació que *limpia, fija y da esplendor*.

Sols recomaném als académichs que 'l día de la recepció no s' descuydin els vidres fumats, perque *Tres-sols*, vistos d' aprop, enlluhernan.

En Gasset, en Troyano y en Melquíades Alvarez—que per cert cada día s' está destapant una mica més—ja han trassat el plan de reforma que el partit lliberal realisarà desde 'l poder el día que en Moret empunyí las clásicas riendas.

Agafi el lector un bossinet de pa tou y preparis a sucár, que la cosa es de sustancia.

Primer: *Ensenyansa primaria neutra*.
Segon: *Llibertat de cultes*.
Tercer: *Reunió de Corts Constituyents*.
Bonich ¿eh?

Lo mal es que don Segimón, si bé no impedeix que 'ls seus tinentes diguin tantas *radicalerías* com vulguin, per la seva part se manté callat com un mort.

Ell—ben clar ho ha manifestat—lo únich que per ara está disposat a acceptar es el poder.
De lo demés no n' parla.

SITGES, 5 de juliol

En la vetlla de Sant Pere va estrenarse en aquesta vila la nova producció del jove escriptor l' Antón Benazet, intitulada *Arran del cel*, la qual fou molt del agrado de la concurrencia que ovacioná al novell autor obligantlo a sortir al palco proceñi al final de la obra entremetij d' una tempestat d' aplausos.

Sense emetre cap judici crítich referent a la obra, puig pera aixó ens faltan condicions, dirém, sense entrar en detalls, que dita obra es en son fondo d' una moral llògica, racional, reformadora, lliure d' atavismes y prejudicis que fins avuy han vingut segant y embrutint a la humanitat en tots sos aspectes: relligiós, polítich, humá, social; per aixó es que la fuetada del modern autor ha fiblat de dú en la nafra del convencionalisme dels reaccionaris, hipócritis y farsants, y en particular a n' en G. A. T., qui destila en un periodiquet semanal, de lo més bunyol que corre, la verinosa baba de l' enveja y de l' impotencia, pretenen en va desqualificar la obra, quant ja ha sigut favorablement jutjada per un públich imparcial y exenta de mesquinas passions.

CAPELLADES, 30 de juny

Pare Andreu ¿es cert aixó que 'ns diuen?... Que voté, el día de Corpus va clavar un cop de puny y una patada a un nen, pel sol fet de haverse ficat aquest en el pas de la profeció ab l' intent de collir una serpentina.

Si aixó es cert, ¿com explica, Pare Andreu, la seva conducta tan renyida ab els textos evangélichs?
Y si aixó es cert ¿ahont era, ¿que va fer el pare de la criatura víctima de la seva hidrofobia?

MONISTROL DE MONTSERRAT, 7 de juliol

Ja ho hem dit alguna vegada, qu' en aquesta vila no hi ha justícia, no més segons per quí. La destrucció dels aucells v' prenent un vergonyós increment; si v' continuant d' aquesta manera, aviat aquest poble sembrarà un cementiri. Ja no es sols la canalla la que, per desidia de quí deuria evitarho, s' dedica a la destrucció y cassa de tan útils y benefactors animals; el concejal Joan Quert sembla qu' es el que ha pres pel seu propi compte l' extermini definitiu, per diversió. Els mossos d' esquadra han presentat algun cop a algún cassador al jutjat. ¿Per qué no ho fan ab dit concejal? ¿Y per qué no donan alguna batuda a la canalla quan fan mal bé a dotzenas els nius de las aurenetas? Aixó sería molt meritori, y si no s' fa aixó estém disposats a presentar la denuncia encare que sigui al Governador.

¡Ah!... Dintre de poch, farem revelacions del *Gran* que causarán sensació, demostrant qu' es molt petit, pero molt petit.

BESALÚ, 5 de juliol

A las vuyt horas y mitja del matí del 27 del passat se deixaren sentir al carrer de la Carretera, frente al número 10, dos detonacions, pogueñtas apreciar produhidás per arma de foch de la familia revólvers.

Efectivament, antes de la segona detonació tot el vehinat dirigi'l vista al punt ahont se sentí la primera descarga, apreciant l' escarbat de las monjas de l' abricoch de Maria d' aquesta vila el que tinguent per sas malifetas la ma dreta inutilizada, s' entretenia ab la seva esquerra a tirar tiros de revólver a una gossa que, per enveja de sos cadells, gafiá desde la porta de sa casa. Una de las balas fou sentida xiular pels vehins, quins guardan sa denuncia per tractarse d' un escarbat esgarrat.

¿Es possible, Sr. Alcalde de Besalú y Sr. Gobernador civil de la provincia, tolerar a un corp que ab plena llum del día y al mitj de la vía pública s' pren l' entreteniment d' empéndreles a tiros ab l' agravant de tirarlos a una mare que defensa a sos fills?

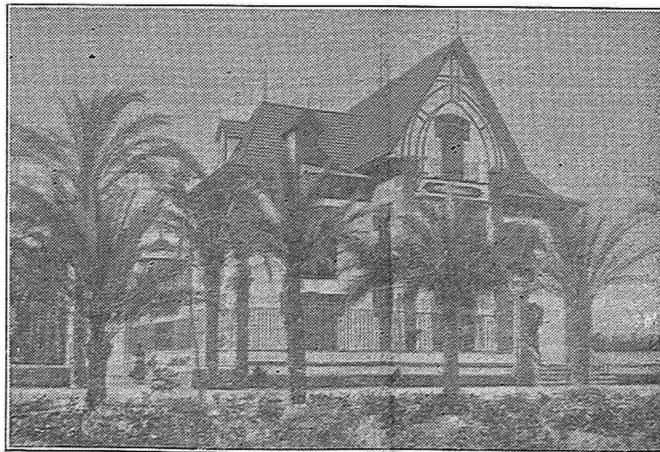
Será aquesta l' ensenyansa que aquest carboner té dispensada de sos superiors y a la vegada l' extrem minucios que de sos llibres sagrats ha sabut aprofitar? Que jutji també l' fet el senyor bisbe de Girona y dongui al seu subordinat la propina que mereix.

Al bon entendedor...

—¿Sab que días há que observo una boyra, un fum extrany, que per certas circunstancias m' está dant molt que pensar? Diu que circulan consignas, que s' han comensat traballs, que... ¡trèguim d' un cop de duptes!, ¿qu' és tot aquest guirigay?
—Si 'm promet no ferho corre...
—Diguí.
—Donchs, aixó tot vé

A EMILI CASTELAR

ab ocasió de la inauguració del seu monument, erigit a Madrid al passeig de la Castellana y descubert el passat dilluns.

Un dels més famosos retratos del gran orador.

Casa de Sant Pere del Pinatar, ahont en Castelar morí l' any 1899.

El monument, obra del escultor Mariano Benlliure.

CONGRES ESPANYOL

de la tan baquetjada lley de jur... —Ah! Ja, ja sé.

—També he reparat que al temple de las lleys, cada mitj quart s'hi arman unas sarracinas...

—Lo que 'm costa més d'entendre es això del bloc. Allà hi veig radicals furiosos, conservadors esbravats...

—De tots modes, el projecte d'Administració local, si avansa, ho fa ab tanta calma que sembla talment baldat.

—Lo cert es qu'entre lo d'Àfrica, que sembla que 'va embrollant, y 'l florconco de la esquerra...

—Però, sigui lo que sigui, ¿què passarà al cap de vau?

—Es clar... Per després rebre, a deshora, la visita del fiscal? —En fi...

C. Guzmá

¿Un'altra lley de Jurisdiccions?

LA IGLESIA TAMBE HI VOL SER

o trahiré pas al capellat que m'ha contat l'història que ara jo us tinc de contar. Diguem-li mosén H' y suposém qu'és jove, que porta el títol de missioner apostòlic, que ha corregut la Ceca y la Meca sense lligarse a cap benefici...

—Resposta a una pregunta meva: —Home, veurà... No crech haver parlat de conjuncions. No s' tracta de gens de no res que preparin un assalt contra las autoritats...

El saló de sessions, tal com avuy el voldrian els senyors diputats. El saló de sessions, tal com avuy el voldrian els senyors diputats.

l. Els torments de l'Inquisició eran els reglaments civils, els reglaments de l'Inquisició eran els reglaments de l'Inquisició... —No, senyor, no és així. L'Inquisició és un poder espiritual, més fort que 'l triple bronzo que no podrà mossegar la bestia dels caps...

tablar a totas las diócesis un funcionari de la curia encarregat d'insistir, ja som el sacerdot, d'examplar la disciplina i de dirigir la curia... —Ja ho veig, ja! Però lo que no 'm precisa es el

plan; això de l'intervenció a l'administració de l'Inquisició... —No, senyor, no és així. L'Inquisició és un poder espiritual, més fort que 'l triple bronzo que no podrà mossegar la bestia dels caps...

gut de las dugas potestats... ¿Que li sen precisó, las dugas potestats? —Que li sembla ara si precisó, las dugas potestats? —Que li sembla ara si precisó, las dugas potestats? —Que li sembla ara si precisó, las dugas potestats?

La Diputació y els Ateneos Obrers. UAN va acordarse el restabliment de la consociació necessària per a l'auxili de la classe obrera, va veures desseguida la conveniencia de regular la

seva distribució per medi d'unes bases que veteïn las antigas barallas y els lamentables abusos que havia donat lloch en anys anteriors. Desitjosa la Diputació de que las bases que s'acordessin fossin reflexes fides de l'opinió de la majoria dels diputats, va celebrarse una reunió ofícosa y va encomanarse l'estudi de las bases a una ponència havent sigut nomenats al efecte els senyors Prat de la Riba, Pericas y Serra Constançs.

L'impressió general entre els diputats qu'escolaren la lectura de las transcritas bases, fou en esgrem favorable; particularment meregueren elogis la major part de diputats. Era de creure que al assar a dictamen de la Comissió de Foment, aquestes bases, potser íntegras, potser ab algunas eugeras modificacions que no alterarían substancialment la seva intenció pura y exclusiva de restablir las suprimidas subvencions als Ateneos, esparntantlos para que donguessin més amplitut a sas senyansas.

Però la Comissió de Foment, inspirada per algún maligne esperit instintivament contrari dels Ateneos y descaradament amich dels Centres Catòlics, s'ha llesperyat ab un dictamen que copiat a la lletra diu: Las Corporacions ó entitats dedicadas a la educació e instrucció de la classe treballadora que aspirin a obtenir subvenció de la Diputació provincial, deurán reunir las següents condicions:

JEPH DE JESPU

Vox populi, vox dei

Hens! aquí uns quants proverbis creats pel poble y encaminats a exaltar las virtuts dels capellans: «Las donas se confessan de més bona gana ab un capellà jove que ab un vell.» «Predicador jove, iglesia plena de donas.» «El pastor estima als seus béns, pero més a sas tendras ovelletas.» «No hi ha peccat de capellà que no trobi l'absolució en alguna dona.»

Caritat... cristiana

—Si 'm pogués socorre ab alguna cosa!... No tinch ni un céntim!...
—¿No?... ¡Ditxós vos! ¡Si sapiguessiu els disgustos que passen avuy els infelissos que tenen quartos!...

¿De manera que, als teatros de Madrid, els artistes no tenen cada hñ el seu respectiu quartet y las damas van en enaguas pel escenari, passejantse tranquil·lament per entre 'ls actors mentres aquésts se vesteixen?...

¡Vaya, vaya, vaya!...
Cada día se 'n saben de novias d' aqueixa sicalpica vila del oso y el madroño.

No val tant el panis que don Alacandro ha tret de Barcelona—y aixó qu' es molt—com el susto que l' altre dissapte va donarnos el seu diari ab un suelto terroríficament misteriós en que assegurava haver descobert una cosa d' un alcans tan formidable, que al enterarlose'n lo menos que fariam seria caure desmayats.

«Pero avuy no podém explicarho—deya.—Es tan gros, tan tremendo y aclaparador lo que sabem, que necessitém esperar á demá pera recullirnos dintre de nosaltres mateixos y buscar en el nostre acreditat patriotisme forasas suficients pera fer la revelació espantosa.»

Surt en efecte l' enemá la *Gaceta dels xinos...* y desilusió com aquella no l' havíam suferta d' ensá que som al món.

¿Saben lo qu' era, total, el gran secret? Que la ley d' Administració local no té altre objecte que posar á Barcelona en mans de 'n Cambó y en Prat de la Riba.

¡Infantil descubrimient! Y pera dir una cosa que fins els urbanos la saben mesos há, havia tingut necessitat de gastar tant aparató y tants preámbuls?

Pera que *El Progreso* 's convenci de que en aquesta ocasió, com en molts altres, ha badat d' una manera vergonyosa, aném á deixarho ab un pam de nas, ampliant la seva migrada informació ab detalls que jaquésts sí qu' espantan y fan posar els cabells de punta!...

Sápiga y entengui que, pera quan en Prat de la Riba y en Cambó s' hajin apoderat de Barcelona, el *sanhedri separatista* té ja format el plan d' organizació y l' de distribució d' empleos.

El cardenal Casañas será nombrat governador de Montjuich y administrador de l' Aduana.

El rector de la Mercé, jefe de la Guardia municipal.

El doctor Estebanell, virrey de la Bonanova, ab jurisdicció fins al Pantano.

Las *Bases de Manresa* serán declaradas monument nacional.

Als forasters se 'ls obligará á heure en porró y á usar espadenyas.

Els plats esquerdatos serán prohibits en tot el territori.

Y, per fi, s' establirá pera la premsa la censura previa y tots els periódichs que en un sol número publiquin més de cinquanta bestiesas serán inexorablement suprimits.

Veji *El Progreso* lo atrassat de noticias que en aquest assumpto vivia.

Y pensi, ademés, que en virtut de la última reforma qu' entre las apuntadas figuran, els seus días están contats.

Després dels *Caballeros del trabajo*, las *Damas rojas*. En questió de parodiá á la Aristocració no hi ha ningú que guanyí als lerrouxistas. Per ells *ciudadá y company* no pagan el tret; son termes massa democrátichs.

¿No hi ha *Caballeros del Santo Sepulcro y Damas negras*? Donchs, vingan títuls similars. Un títul de *companya* no pot valorarse tant com un diploma de *Dama*.

¡Las damas rojas! ¿No hi troban certa farum de cremallot de llantia? ¿No s' imaginan ja una capelleta ab un *Beato Jimenez Moya*, fundador de la Orden de las *Damas rojas*?

Mes no 'ns hi capíquem. Repetím la felís expressió d' un revolucionari radical:

—Per ara jugarém á damas, després jugarém á bitllas.

¿Se 'n van convencent de que lleys naturals y las del sentit comú son lógicas y inflexibles?

Un día un *Sol* va cap á Guadalajara. Altre día un *Tres-sols*, cap á Madrid.

De Llevant á Ponent es la marxa natural dels *Sols* que declinan, que perden la llum, que se 'n van á la posta.

—Una noticia de pes que ha de fer gran sensació: Avuy el diví Vallés s' ha avistat ab en Cambó.
—Y de qué han parlat?

—De res.

Algú s' ha atrevit á criticar al senyor Corominas el no haver assistit á la inauguració del monument de 'n Castelar.

Per la seva banda, D. Eussebi justifica la seva actitud ab atinadas rahóns.

Senyors criticaires, sou molt tontos. En comptes de fer la bugadera, podíau guardar la venjansa per quan arribés l' hora.

—¿En Corominas no assisteix á la inauguració del monument de 'n Castelar? podíau dir. Donchs tampoch assistirém nosaltres á la inauguració del seu.

Y estávau en paus.

Al mestre Chapí, el popular compositor, li han robat la cartera.

Y, naturalment, als autors de la sustracció no se 'ls ha vist el pèl en lloch.

¿Una cartera robada?...

Si aixís com es el mestre Chapí el robat, fos en Maura... ja teníam el fil pera pescar al lladre.

El fil podíu ser un dels polítichs turnants qu' están en vaga.

La escena á Berlin.

Una senyora está empenyada en entrar á la sala ahont s' hi celebra la vista del proces Harden-Eulenburg, protagonistas dels escándols homo-sexualistas alemanys.

Un lletrat amich la detura y li diu:

—Li aconsello que no hi entri. Aquí dintre s' hi diuhen cosas que la farián escriuir...

La senyora, curada d' espants:

—Y bé, home... De pitjors ne sentim al confessional!

Avans d' acabarse el mes de Juny, el Congrés havia ja agotat totas las cantitats que pels seus gastos anuals té pressupostadas.

—Diu que un dels renglons en que més diners se 'n han anat es el de bolados.

Ja ho maliciavam.

¡Ne gastan tants els diputats espanyols!

El bloch Moret, Canalejas y C.^a—ha dit en Carner—fracassará. Li falta programa.

Permétsin l' eloqüent diputat nacionalista que li diguém que s' equivoca.

¿Faltarli programa al bloch?

Donchs, y la fam canina, desesperada que l' ha impulsat á lluytar, ¿que no es res? ¿Vol encare més programa que aquesta rabiosa afició al pressupost que caracteriza á tots els seus components?

Cert que l' «bloch de la desaprensió» no es en rigor una conjunció de principis, pero es una concentració d' estómachs.

Y, no ho dupli en Carner, en l' estat actual de la política espanyola, l' estómach es la font de las majors energias.

En Moret aquest any no va á Suissa en busca de frescal temperatura. Y és clar; ja se la passa prou felissa disfrutant, del gran Maura, la *frescura*.

CORRESPONDENCIA

Caballers: A. Tolosa Vilanova, Joaquim Quimet y Quim. Dos companys topógrafos, J. Mestres M. y P. Casablanca S.—Lletra morta.

Caballers: A. Roca Coll, Ricardo Lafitte, R. A. (a) Pau de las Calsas curtas, Miquel Serrats y Camps, y J. J. Morell y Companyia.—Si no tot, una part.

Caballers: V. M.: Fíxishi bé; *ve eme*; que vol dir *Va Malament*.—J. M.: Tindrém en compte lo que 'ns diu.—Joan Castellet M.: De que vosté la estima, ningú 'n dubta. Ara, de que 'ls versos sigan publicables... Aixó ja es més duplós.—Enrich Misvacas: La poesia es defectuo-

sa... Menos mal que la xarada també ho es.—Rafel Planas Tolosa: Son unas notas molt ben sentidas, ingenuament creadas, pero que al pendre forma han sigut destruidas.—Tenorio de cuyna moderna: No calia que 'ns ho advertís que 'ls versos qu' envía no eran per publicar... Llegint la primera estrofa ja ho hauríam conegut desseguida.—Victor Canigó: Trobém que del assumpto se 'n podíu treure molt més bon partit.—H. Nadal y Mallol: Es clar que aquestas cosas encare 's diuhen en casi tots els Jochs Florals... pero ja no interessan á ningú més que á aquell que las escriu. No s' impacienci y treballi pera vosté mateix, que de voluntat y condicions no n' hi faltan.—E. M., P. V. y R. O. y B.: No 'ns determiném á insertar els escrits que s' han dignat enviarnos, per diferents motius.

Imprempta LA CAMPANA y LA ESQUELLA, carrer del Olm, número 8
Tinta Ch. Lorilleux y C.^a

IMPORTANTÍSSIM

El vinent dissapte, día 18

LA CAMPANA DE GRACIA

obsequiará als seus lectors ab un magnífich

SUPLEMENT-REGALO

tirat en fulla apart y consistent en una HERMOSA LÁMINA original del malaguanyat artista JOSEPH LL. PELLICER que representa

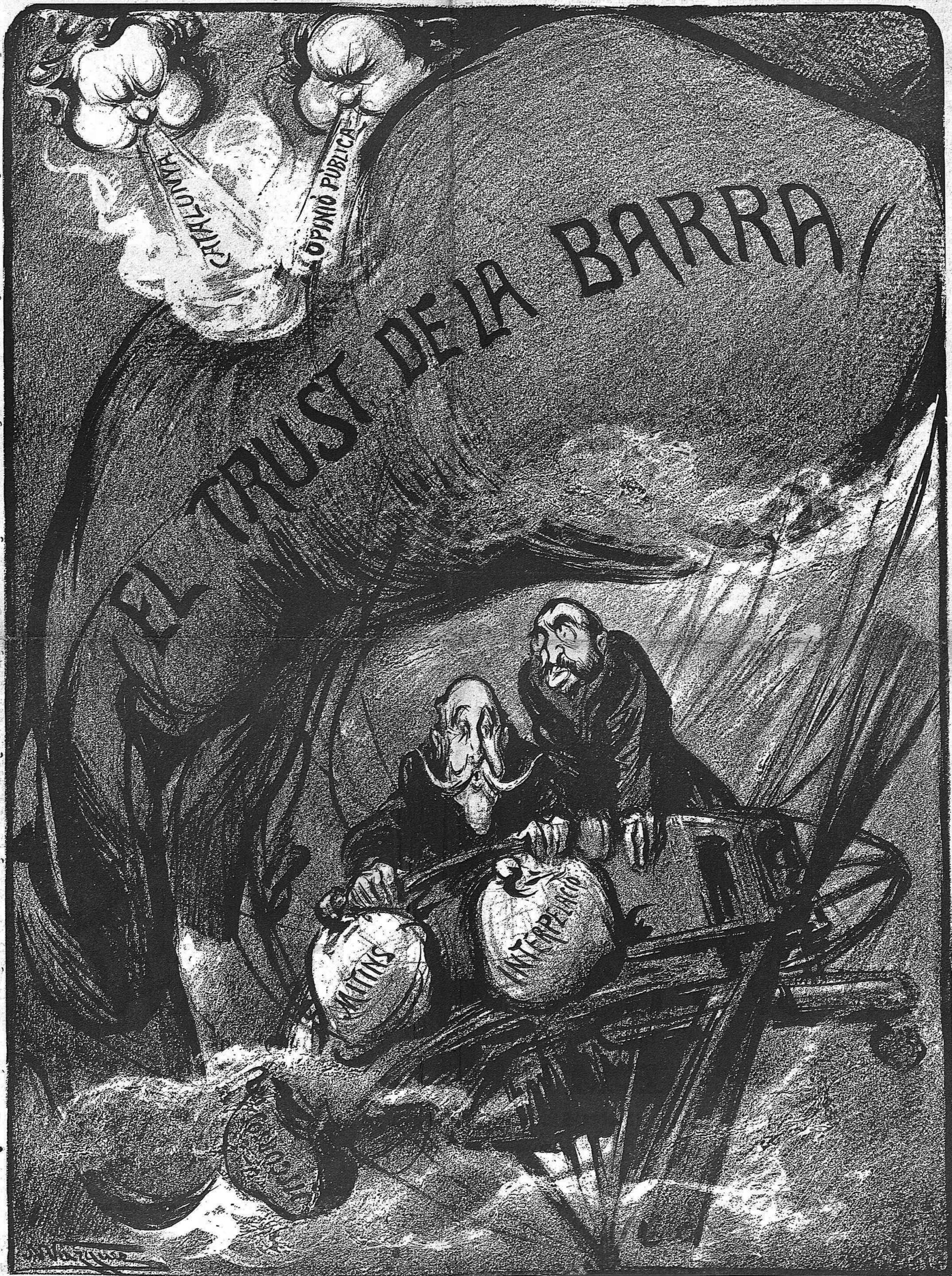
UN FET MEMORABLE DE LA HISTORIA DE CATALUNYA

La lámina, de gran tamanyo, es apropósit pera ser enquadrada y servir d' adorno en qualsevol saló, despaig, cassino, centro instructiu, etc., etc.

El número, junt ab el SUPLEMENT-REGALO, costará solzament 5 céntims

A fi de que 'ls Srs. Corresponsals puguin servir la numerosa demanda que segurament tindrán, els recomaném que á volta de correu ens diguin l' augment d' exemplars que del vinent número necessitin.

L' ensaig d' un nou dirigible... que ha perdut la direcció

—¡Recrístina, quin xubasco! ¿Ahónt te sembla que anirém á parar, Canalejas?
—¡Ay Moret!... Lo menos, lo menos... á can Pistras.